

СОФІЯ.

Въ градътъ Александріѣ имаше една великолѣпна библіотика, която Египетскитъ царѣ бѣхъ съставили съ една извънрѣдна грыжъ. Тѣзи книги не бѣхъ като нашитъ, господжицы, защото по онуй врѣме не ся знаело да ся печатѣтъ; тѣзи книги бѣхъ рѣкописны, сирѣчь писаны съ рѣкъ. Мухамеданцитъ като прѣзехъ този градъ; единъ ученъ чловѣкъ, който бѣше станалъ пріятель на тѣхныя войвода, му поиска тѣзи книги. Войводата не смѣше да му извърши прозбѣтъ; той писа на господара си за да му каже какво трѣбваше да прави съ тази библіотикѣ. Ето що му отговори неговыйтъ господарь: „Ако нема нищо повече въ тѣзи книги, освенъ сѣщитъ работы, които ся намиратъ въ свѣщ. Алкуранъ, тѣ сѣ непотрѣбны: и тѣй трѣба да ся изгорѣтъ сичкытъ.“ Игорихъ прочее тази библіотикѣ, дѣто имаше едно голѣмо количество книги, съ които си сгрѣйвахъ до шесть мѣсецы банытъ.

ГРОЗДАНА.

Ахъ! сладка учетелко, колко те жално!

МИЛКА.

Вый прочее много обычате прочитаніето, Господжице?

ГРОЗДАНА.

Най повече отъ сичко нѣщо на свѣта!

МИЛКА.

Азъ не съмъ на вашъ густъ: Азъ немогъ никакъ да търпѣ прочитаніето, и туй, що сега четѣ,